

Müteremforgások

CZINKE FERENC:

KAVICS . . .

Sima, szépszinű forma, csak hangtalan,
Évszázadok végtelenjét magába-szívta,
Görgette patak, folyó, tenger,
Hogy gyönyörködhesz simára mosott értelemmel
mindenben, ami szép — ilyet teremt az idő.

Milyen furcsa, hogy egy kavics is magában hordja változását,
S csak az embernek nyitja meg lobogását
a szép!

ZSARNOKSÁG NÉLKÜL . . .

Nálam mélytűzű lobogás a szerelem,
S ha környékezi hideg verem, lesz parázs,
Pernye alatt izzó fuldokló magány,
De könnyöradományként nem kell a társ.

Mindenben zsarnok vagyok:

emberben,
természetben,
művészetben,

rózsában,
hogáncs-ban,

De a szerelemben lágy vasként ömlik a vérem,
Zsarnokság nélkül várja a formát,
Hogy acéllá égjen a legtisztább társban a kéz.

Szent, kék hamu lesz idegszálad —
Pelyvaszagú alázat mosolyod,
Homályos tükkör szemed tótiszta éjfeketéje
És soha magadra nem találsz —

Ha szerelmed zsarnokság ára,
Ha kín, vagy képmutatás járma,
Nem vagy enyém, csak idegen —
S jégcsap leszel hópehely szívemen.

TÉL . . .

Csonttájfagyott napsütés az ereszcsguggatta jégcsap.
Kacér, fiatalos —, örökérvényű, rendetkóstoló!
Zuzmarás mirtuszkoszorú ma minden kerítés
Benne a nagy aszályok és fagyok
Rejtett, csirázó és pusztuló szomorúsága.
Vérforraló napok és sarki hó szerelme a jég-
Ablakomra virágot rajzol a tél.

